

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden hem op 15 mei 2007 de cautie hebben gegeven op een moment dat hem reeds een aantal inhoudelijke, zijn aanhouding betreffende, vragen was gesteld.

Verzoeker klaagt er voorts over dat de officier van justitie te Roermond de tegen hem ingestelde strafzaak heeft geseponeerd onder sepotcode 02 in plaats van sepotcode 01.

Beoordeling

Algemeen

Verzoeker is parttime juridisch adviseur en heeft een juridisch adviesbureau. In 2006 kwam verzoeker via een forum op zijn website voor benadeelden van Bureau Jeugdzorg (BJZ) in contact met de heer K. en mevrouw V. Begin 2007 stond verzoeker K. en V. als gemachtigde onder meer bij in de uithuisplaatsingsprocedure van de twee minderjarige kinderen van V., N. en D. Deze beide kinderen waren door de rechtbank Breda op 7 februari 2007 onder toezicht gesteld van BJZ. Op 29 maart 2007 sprak deze zelfde rechtbank de uithuisplaatsing uit over beide kinderen.

K. en V. hebben N. en D. op 30 april 2007 weggehaald bij het pleeggezin waar zij waren ondergebracht. Op 5 mei 2007 werden de kinderen door de politie aangetroffen bij G., een kennis van V. Later zijn K. en V. door de rechtbank Roermond veroordeeld voor het in vereniging onttrekken aan het wettig gezag van beide minderjarige kinderen (waarvan een de leeftijd van twaalf jaar niet had bereikt), zoals omschreven in artikel 279 lid 1 en 2 van het Wetboek van Strafrecht (Sr.) (zie Achtergrond, onder I.). In verband met verzoekers mogelijke betrokkenheid hierbij, werd hij op 15 mei 2007 door twee politieambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden buiten heterdaad in zijn woning aangehouden. Verzoeker was ook verdachte van het onttrekken van minderjarigen aan de nasporing van ambtenaren van justitie of politie, zoals omschreven in artikel 280 lid 1 Sr. (zie Achtergrond, onder II.). Verzoeker is gescheiden en heeft drie kinderen, waarvan de twee jongens, beiden onder de 12 jaar, op het moment van de aanhouding bij verzoeker woonden. Verzoeker werd na zijn aanhouding overgebracht naar het bureau en zijn zoons werden overgedragen aan een familielid.

Verzoeker was ontevreden over het politieoptreden. Zo vond hij onder meer dat hem de cautie was gegeven op een moment dat hem drie vragen waren gesteld (die hij had beantwoord) die betrekking hadden op zijn aanhouding voor de ontvoering van zijn kinderen. Hij diende daarover een klacht in bij de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden. De korpsbeheerder stelde tijdens de interne klachtbehandeling vast dat verzoeker inderdaad de cautie was gegeven nadat hem enkele vragen waren gesteld met betrekking tot de aanwezigheid van zijn kinderen. De korpsbeheerder liet verzoeker op 27

november 2008 echter weten zich te onthouden van een oordeel, omdat hij alleen een afgewogen oordeel kon geven, als hij inzicht zou hebben in de strafzaak waarvoor verzoeker werd aangehouden, hetgeen hij niet had.

De officier van justitie liet verzoeker op 1 februari 2008 weten dat hij niet verder zou worden vervolgd voor het in vereniging onttrekken van een minderjarige aan het gezag, gepleegd op 30 april 2007 tot en met 5 mei 2007. De officier gaf als reden dat er tegen verzoeker onvoldoende wettig bewijs was (sepotcode 02). Verzoeker vond echter dat hij onterecht als verdachte was aangemerkt. In die situatie geldt sepotcode 01, en daarom vroeg verzoeker sepotcode 02 te veranderen in 01. De officier liet verzoeker op 19 februari 2008 weten sepotcode 02 te handhaven, omdat er terecht een verdenking tegen verzoeker was aangenomen in de betreffende strafzaak. Dat er uiteindelijk onvoldoende wettig en overtuigend bewijs was, deed hieraan niet af. Verzoeker was het niet eens met de reactie van de officier en diende vervolgens een klacht in bij de hoofdofficier van justitie. De hoofdofficier verklaarde de klacht van verzoeker op 11 juli 2008 ongegrond en handhaafde de gegeven sepotcode, nu niet onomstotelijk was gebleken dat verzoeker geen aandeel had in het gepleegde strafbare feit.

Verzoeker was het niet eens met het oordeel van de korpsbeheerder en de hoofdofficier van justitie en diende op 4 december 2008 een klacht in bij de Nationale ombudsman. Hij vroeg de Nationale ombudsman een onderzoek in te stellen. De Nationale ombudsman opende op 3 april 2009 een onderzoek naar de klachten van verzoeker en vroeg de korpsbeheerder en de minister van Justitie te reageren op de klachten.

Met betrekking tot de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden

Ten aanzien van het geven van de cautie

Visie verzoeker

In de vroege ochtend van 15 mei 2007 stonden twee politieambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden bij de voordeur van de woning van verzoeker. Het zoontje van verzoeker had dit aan hem verteld. Verzoeker heeft de politieambtenaren vervolgens binnengelaten. Politieambtenaar A deelde verzoeker mee dat zij hem kwamen aanhouden voor het onttrekken van *zijn* kinderen aan het wettig gezag. Verzoeker zei de politieambtenaren dat ze hem daarvoor niet hadden wakker hoeven maken. Als ze in de Gemeentelijke Basis Administratie hadden gekeken, hadden ze kunnen zien dat zijn kinderen op zijn woonadres stonden ingeschreven. A vroeg of verzoeker bijdehand ging doen en deelde hem daarop mee dat hij was aangehouden. Politieambtenaar B stelde hem de volgende vragen: 'Bent u alleen in de woning', 'waar zijn de kinderen' en 'hoeveel kinderen zijn er in de woning'? Daarna vroeg verzoeker om de machtiging tot binnentreden. Deze werd getoond en even later werd verzoeker door B de cautie gegeven. Verzoeker is van mening dat hem te laat de cautie was gegeven, nu hij al drie vragen had

beantwoord die betrekking hadden op de ontvoering van zijn kinderen, waarvoor hij werd aangehouden. Eenmaal op het bureau werd er niet meer gesproken over het onttrekken van *zijn* kinderen aan het wettig gezag, maar over kinderen (zonder *zijn*). Verzoeker vindt dat de politie professioneel met dit soort zaken moet omgaan.

Visie korpsbeheerder

De korpsbeheerder liet de Nationale ombudsman weten dat verzoeker op 15 mei 2007 was aangehouden voor overtreding van de artikelen 279 en/of 280 Sr. Verzoeker werd de machtiging tot binnentreden getoond en verzoeker liet politieambtenaren A en B binnen. Vervolgens werd verzoeker aangehouden en later overgebracht naar het bureau. De vragen - 'bent u alleen in de woning', 'waar zijn de kinderen' en 'hoeveel kinderen zijn er in de woning' - zijn aan verzoeker gesteld, nadat hij was aangehouden. Het waren geen inhoudelijke vragen over de reden van aanhouding. Ze waren alleen gesteld om eventueel in de woning aanwezige kinderen op te laten vangen en niet aan hun lot over te laten. Verzoeker werd de cautie gegeven, toen hem vragen werden gesteld die op de zaak betrekking hadden, zoals de vraag of de politie zijn computer mocht meenemen. De korpsbeheerder bleef bij zijn eerdere standpunt zich te onthouden van een oordeel.

Op vragen van de Nationale ombudsman over de aanhouding verklaarden de betrokken politieambtenaren voor zover van belang het volgende.

Politieambtenaar A verklaarde dat toen hij en zijn collega voor de woning van verzoeker stonden, hij een kleine jongen achter de voordeur zag. Ze vroegen aan hem of hij zijn vader wilde roepen. Even daarna deed verzoeker open en werd hij aangehouden voor onttrekking van kinderen aan het wettig gezag. A kan zich niet meer herinneren of de drie vragen zijn gesteld, maar kan zich dit wel goed voorstellen. Immers zij hadden al een kind aangetroffen en ze gingen zijn vader, te weten verzoeker, meenemen naar het bureau. Ze zaten met de praktische zorg voor de kinderen, nu ze hadden vastgesteld dat er geen andere volwassene dan verzoeker in de woning was, die op de kinderen zou kunnen passen.

Politieambtenaar B liet weten in de veronderstelling te zijn dat zij verzoeker moesten aanhouden, omdat hij zijn eigen kinderen aan het wettig gezag had onttrokken. B stelde de drie vragen, nadat verzoeker was aangehouden. De vragen hadden geen betrekking op het feit waarvoor ze hem hadden aanhouden. B stelde de vragen, omdat zij de twee kinderen van verzoeker niet aan hun lot konden overlaten, nu ze hun vader hadden aangehouden.

Beoordeling

Het beginsel van fair play houdt voor overheidsinstanties in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit brengt met zich mee dat de politie een

verdachte geen inhoudelijke vragen stelt die betrekking hebben op zijn aanhouding, als niet eerst aan deze verdachte is meegedeeld dat hij niet tot antwoorden verplicht is.

Op grond van artikel 29 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering (Sv.) is iemand die als verdachte van een strafbaar feit wordt verhoord, niet verplicht om antwoord te geven op vragen van een verhorend rechter of ambtenaar (zie Achtergrond, onder III.). Het is vaste rechtspraak dat alle vragen aan een door een opsporingsambtenaar als verdachte aangemerkt persoon over diens betrokkenheid bij een strafbaar feit, als verhoor moeten worden beschouwd. Ingevolge artikel 29, tweede lid Sv. dient een verdachte voor elk verhoor te worden meegedeeld dat hij niet verplicht is tot antwoorden, de zogenaamde cautieplicht. De achtergrond hiervan is dat een verdachte niet mag worden gedwongen mee te werken aan zijn eigen veroordeling. Dit uitgangspunt is vanwege de gebondenheid met het recht op een eerlijk proces gebracht onder artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (zie Achtergrond, onder IV.).

Om te kunnen vaststellen of de cautie al dan niet te laat is gegeven, moet de vraag worden beantwoord of er door het stellen van de vragen - 'bent u alleen thuis', 'waar zijn de kinderen' en 'hoeveel kinderen zijn er in de woning' - bij de aanhouding buiten heterdaad van verzoeker als verdachte, sprake was van een verhoorsituatie.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat er gezien de feiten en omstandigheden in dit geval geen sprake was van een verhoorsituatie. De drie vragen die de politieambtenaren verzoeker stelden na zijn aanhouding, hadden geen betrekking op het feit waarvoor zij hem aanhielden. Gezien de aard van de vragen en de volgorde waarin de vragen zijn gesteld, acht de Nationale ombudsman het alleszins aannemelijk dat de drie vragen niet met een ander doel zijn gesteld dan te voorkomen dat de aanwezige kinderen alleen achter zouden blijven. De politie had immers voor de aanhouding van verzoeker al gezien dat er een klein kind in de woning aanwezig was. Dit komt ook overeen met de lezing van verzoeker, die verklaarde dat zijn zoon hem de bewuste morgen vertelde dat er politie voor de deur stond. Wanneer er niemand anders in de woning aanwezig zou zijn die op het kind kon passen, zou de aanhouding van verzoeker met zich meebrengen dat het kind (later bleken het om twee kinderen te gaan) alleen achter zou blijven. Om die reden stelden de politieambtenaren verzoeker als eerste de vraag of hij alleen in de woning was. Bij dit alles is nog van belang dat de politieambtenaren 'slechts' bij verzoeker in de woning waren om hem buiten heterdaad aan te houden. Van feitelijke onttrekking van enige kinderen aan het wettig gezag dan wel verbergen aan de nasporing was op het moment van de aanhouding geen sprake meer. De politie handelde niet in strijd met het vereiste van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Met betrekking tot de officier van justitie te Roermond

Ten aanzien van de gehanteerde sepotcode

Visie verzoeker

Verzoeker is van mening dat hij onterecht als verdachte is aangemerkt. De officier van justitie had de zaak dan ook met sepotcode 01 moeten afdoen. Waar het om gaat is dat verzoeker V. op haar vraag advies heeft gegeven. Het gegeven advies heeft V. echter naast zich neergelegd, maar vervolgens was het verzoeker die werd beschuldigd als het brein achter de door V. gepleegde daden. Dit is volstrekt onjuist, aldus verzoeker. V. is namelijk al eerder veroordeeld geweest voor onttrekking van haar kinderen aan het wettig gezag en heeft ook na haar veroordeling in onderhavige zaak opnieuw een kind uit een pleeggezin weggehaald. Verzoeker vond het vreemd dat de enkele verklaring van een verdachte en de afwezigheid van afkeuring van verzoeker van de onttrekking van N. en D. reden is voor het hanteren van sepotcode 02. Verzoeker heeft G. in een telefoongesprek (dat door de politie is afgeluisterd) duidelijk aangegeven dat het weghalen van N. en D. tegen zijn advies was. K. en V. pleegden alle daden. Nergens is uit gebleken dat verzoeker hen onder druk heeft gezet. Het wisselen van telefoonkaartjes was hun eigen idee. Voordat verzoeker met K. en V. in contact kwam, hadden zij al elke avond contact met N. en D., en hadden ze de kinderen al eens stiekem ontmoet.

Verzoeker liet voorts weten dat hem tijdens het opsporingsonderzoek een uitdraai is voorgehouden van een telefoongesprek met G. waaruit duidelijk zou blijken dat hij V. meermalen heeft geadviseerd de kinderen niet weg te halen. Uit dit telefoongesprek zou verder blijken dat verzoeker niet op de hoogte was van het adres waar de kinderen naar toe moesten. De uitdraai van het afgetapte telefoongesprek tussen verzoeker en G. op 5 mei 2007, die de Nationale ombudsman in het kader van het onderzoek aan verzoeker doorstuurde, is derhalve niet volledig, aldus verzoeker.

Visie minister van Justitie

De minister van Justitie was van oordeel dat de strafzaak tegen verzoeker terecht onder code 02 was geseponneerd en verklaarde de klacht van verzoeker ongegrond. De minister gaf aan dat sepotcode 01 wordt gehanteerd, als ten opzichte van een verdachte nooit een redelijk vermoeden van schuld heeft bestaan of uit het strafdossier van de onschuld van verdachte blijkt, bijvoorbeeld in geval van persoonsverwisseling of valse aangifte. Van dit alles was geen sprake, aldus de minister. Op basis van verschillende verklaringen van medeverdachten was een redelijk vermoeden van schuld ontstaan tegen verzoeker. Zo verklaarden K. en V. vanaf hun aanhouding tot en met de behandeling van hun zaak bij de rechtbank Roermond, dat verzoeker de onttrekking van de kinderen aan het wettig gezag (mede) had bedacht. Verzoeker zou hen ook onder druk hebben gezet om dit uit te voeren. Verder beschuldigden zij verzoeker ervan dat hij hen zou hebben aangezet om het contactverbod met de kinderen te overtreden en filmopnamen te maken van de kinderen bij het pleeggezin. Ook verklaarden K. en V. dat verzoeker hen tips had gegeven om te voorkomen dat zij door de politie konden worden afgeluisterd. Daarnaast was verzoeker op de hoogte van de (op handen zijnde) onttrekking, terwijl van afkeuring daarvan door

verzoeker in de richting van de medeverdachten niet is gebleken. Een medeverdachte (G.) verklaarde dat verzoeker V. adviseerde om de kinderen weg te halen uit het pleeggezin en dat verzoeker zou hebben gesproken met V. over het adres waar de kinderen heen moesten en dat zij daar uit het zicht moesten worden gehouden. Een verklaring van R., de zus van K., ondersteunt dat V. vanaf het moment van uithuisplaatsing met verzoeker nadacht over het terughalen van de kinderen. Verzoeker heeft zijn betrokkenheid bij de onttrekking ontkend. Vanwege de schadelijke consequenties heeft hij K. en V. ontraden om hun kinderen te ontvoeren.

Stukken uit het strafdossier

Naar aanleiding van de klacht van verzoeker heeft de Nationale ombudsman inzage gehad in het strafdossier van verzoeker. Door de minister van Justitie zijn vervolgens aan de Nationale ombudsman relevante stukken met betrekking tot de klachten van verzoeker uit zijn strafdossier verstrekt. Daarin is onder meer opgenomen een verslag van een afgeluisterd telefoongesprek van 5 mei 2007 tussen verzoeker en G. Uit dit verslag blijkt op geen enkele manier van de afkeuring van verzoeker van de onttrekking van N. en D. in de richting van G.

Beoordeling

Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van overheidsinstanties feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit brengt met zich mee dat een officier van justitie een juiste code moet toekennen voor een sepotbeslissing, die is ingegeven door relevante feiten en omstandigheden.

Het onderscheid tussen sepotcode 01 en 02 betreft de vraag of een verdachte terecht als zodanig is aangemerkt. Wanneer dat het geval is, maar achteraf wordt vastgesteld dat het onderzoek naar verwachting onvoldoende - aanvullend - bewijs heeft opgeleverd om een veroordeling door de strafrechter te kunnen verkrijgen, dan wordt geseponneerd wegens gebrek aan bewijs (sepotcode 02). Sepotcode 01 beslaat twee situaties. De minister van Justitie heeft dit in het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman ook toegelicht (zie Visie minister van Justitie). De eerste betreft de situatie waarin (al dan niet achteraf) moet worden geconstateerd dat er op het moment waarop de betrokkene als verdachte werd aangemerkt, daartoe onvoldoende gronden aanwezig waren. De tweede situatie is die waarin de betrokkene aanvankelijk op goede gronden werd aangemerkt als verdachte, maar waarin achteraf wordt vastgesteld dat die gronden niet langer de verdenking rechtvaardigen. In deze situatie komt door nader onderzoek de verdenking geheel te vervallen (zie Achtergrond, onder V.).

In artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering is vastgelegd dat iemand slechts als verdachte kan worden aangemerkt indien het vermoeden van schuld steunt op specifieke feiten of omstandigheden van het geval, en dit vermoeden bovendien naar objectieve

maatstaven gemeten redelijk is (zie Achtergrond, onder VI.). Dit redelijk vermoeden rechtvaardigt het instellen van een strafrechtelijk onderzoek naar de verdachte, maar is niet gelijk aan de situatie waarin tegen een verdachte zodanig belastend bewijs is verzameld dat een veroordeling mogelijk of aannemelijk lijkt (zie ook No 2008/278).

Allereerst is derhalve de vraag aan de orde of verzoeker aanvankelijk terecht als verdachte is aangemerkt. De Nationale ombudsman is van oordeel dat er voldoende aanwijzingen waren om tot een verdenking te kunnen komen. Uit het onderzoek blijkt dat het redelijk vermoeden van schuld gebaseerd was op verklaringen die medeverdachten K., V., G. en R. tijdens hun verhoren bij de politie voorafgaand aan de aanhouding van verzoeker hebben afgelegd over de betrokkenheid van de verzoeker bij de ontvoering van N. en D. De inhoud van de verklaringen van deze medeverdachten leveren naar het oordeel van de Nationale ombudsman naar objectieve maatstaven een redelijk vermoeden van schuld jegens verzoeker op.

De tweede situatie van sepotcode 01 is die waarin achteraf wordt vastgesteld dat de feiten en omstandigheden van een zaak niet langer de verdenking rechtvaardigen, bijvoorbeeld omdat er een valse aangifte tegen die persoon is gedaan of er een persoonsverwisseling heeft plaatsgevonden. De vraag is nu of in dit geval het redelijk vermoeden van schuld lopende het onderzoek is komen te vervallen.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat ook niet achteraf de onschuld van verdachte aannemelijk is geworden. Ondanks dat verzoeker betrokkenheid bij de ontvoering van N. en D. stellig ontkent, zijn er meerdere verdachten die daaromtrent het tegendeel verklaarden. Het feit dat K. en V. in een eerdere en latere zaak ook kinderen hebben weggehaald uit een pleeggezin, zoals verzoeker betoogt, doet aan dit oordeel niet af. Verzoeker stelt K. en V. meermalen te hebben afgeraden hun kinderen weg te halen bij het pleeggezin, maar buiten zijn eigen verklaring is uit niets gebleken dat verzoeker dit ook daadwerkelijk heeft gedaan. Waar verzoeker tijdens een van zijn verhoren bij de politie bijvoorbeeld in een telefoongesprek met G. zegt de ontvoering te hebben afgekeurd, blijkt daarvan op geen enkele wijze in het verslag van het afgeluisterde telefoongesprek. Van onvolledigheid van het afgetapte telefoongesprek tussen verzoeker en G. van 5 mei 2007, zoals verzoeker stelde, is het de Nationale ombudsman bij inzage in het strafdossier van verzoeker ook niet gebleken. Nu verzoeker terecht als verdachte is aangemerkt en niet achteraf zijn onschuld aannemelijk is geworden, komt de Nationale ombudsman tot het oordeel dat de officier van justitie te Roermond de zaak terecht met sepotcode 02 heeft geseponeerd. Daarmee heeft de officier van justitie niet gehandeld in strijd met het motiveringsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden te Den Haag, is niet gegrond.

De klacht over de onderzochte gedraging van de officier van justitie te Roermond, is niet gegrond.

Onderzoek

Op 4 december 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer Z. te Zoetermeer, met een klacht over een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden te Den Haag en de officier van justitie te Roermond. In een gesprek met medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman heeft verzoeker zijn klacht mondeling toegelicht. Naar de genoemde gedragingen, die worden aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het politiekorps Haaglanden en de minister van Justitie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder en de minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In het kader van het onderzoek werden de politieambtenaren A en B een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder en de minister berichtten dat het verslag hun geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

Politieambtenaar B. deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

Verzoekschrift van verzoeker van 4 december 2008, met bijlagen, waaronder:

sepotbericht van de officier van justitie te Roermond van 1 februari 2008;

proces-verbaal van aanhouding, opgemaakt door politieambtenaren A en B op 15 mei 2007;

proces-verbaal ex artikel 12 Grondwet, opgemaakt door politieambtenaar A op 15 mei 2007.

Het interne klachtendossier van het regionale politiekorps Haaglanden, met bijlagen, waaronder:

het advies van de onafhankelijke commissie voor klachten tegen politie Haaglanden van 25 november 2008;

de beslissing van de korpsbeheerder van 27 november 2008.

De beslissing van de plaatsvervangend hoofdofficier van justitie van 11 juli 2008.

Het standpunt van de korpsbeheerder van 9 april 2009.

het standpunt van de minister van 18 juni 2009.

De reactie van verzoeker van 24 september 2009 op het standpunt van de minister.

De verklaring van politieambtenaar A, afgelegd op 19 maart 2010.

De verklaring van politieambtenaar B, afgelegd op 29 maart 2010.

De reactie van verzoeker op het verslag van bevindingen van 7 juni 2010

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

I. Artikel 279 Wetboek van Strafrecht

1. Hij die opzettelijk een minderjarige onttrekt aan het wettig over hem gesteld gezag of aan het opzicht van degene die dit desbevoegd over hem uitoefent, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren of geldboete van de vierde categorie.

2. Gevangenisstraf van ten hoogste negen jaren of geldboete van de vijfde categorie wordt opgelegd indien list, geweld of bedreiging met geweld is gebezigd, of indien de minderjarige beneden de twaalf jaren oud is.

II. Artikel 280 lid 1 en 2 Wetboek van Strafrecht

1. Hij die opzettelijk een minderjarige, die onttrokken is of zich onttrokken heeft aan het wettig over hem gesteld gezag of aan het opzicht van degene die dit desbevoegd over

hem uitoefent, verbergt of aan de nasporing van de ambtenaren van de justitie of politie onttrekt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste drie jaren of geldboete van de vierde categorie of, indien de minderjarige beneden de twaalf jaren oud is, met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren of geldboete van de vierde categorie.

2. Het voorgaande is niet van toepassing op

a. hem die de raad voor de kindbescherming onverwijld de verblijfplaats van de minderjarige mededeelt; of

b de zorgaanbieder, bedoeld in artikel 1, onder g, van de Wet op de jeugdzorg, die op grond van artikel 41 van die wet van de provincie subsidie ontvangt en handelt overeenkomstig de krachtens artikel 3, vijfde lid gestelde regels;

c. hem die handelt in het kader van zorgvuldige hulpverlening aan de minderjarige.

III. Artikel 29 lid 1 en 2 Wetboek van Strafvordering

1. In alle gevallen waarin iemand als verdachte wordt gehoord, onthoudt de verhoorende rechter of ambtenaar zich van alles wat de strekking heeft eene verklaring te verkrijgen, waarvan niet gezegd kan worden dat zij in vrijheid is afgelegd. De verdachte is niet tot antwoorden verplicht.

2. Voor het verhoor wordt de verdachte medegedeeld dat hij niet verplicht is tot antwoorden.

IV. Artikel 6 lid 1 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privéleven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

V. Sepot door het openbaar ministerie. Ingevolge artikel 167, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering en - in het geval dat een gerechtelijk vooronderzoek heeft plaatsgevonden - ingevolge artikel 242, tweede lid van dat wetboek kan de officier van justitie, (ook) op gronden aan het algemeen belang ontleend, van (verdere) vervolging afzien. In de genoemde artikelen is het opportuniteitsbeginsel vastgelegd.

Instructie sepotgronden 1999 van het College van procureurs-generaal

Er zijn twee categorieën van sepotgronden, te weten:

- het technisch sepot of haalbaarheidssepot; de verwachting is dat een vervolging niet tot een veroordeling zal leiden. Hiervan zal onder meer sprake zijn bij het ontbreken van voldoende wettig bewijs, of bij niet-strafbaarheid van daad of dader.

- het beleidssepot of opportuniteitssepot; hoewel er een gegronde verwachting is dat de zaak, indien zij aan de rechter zou worden voorgelegd, tot een veroordeling zou leiden, wordt toch op niet-technische gronden afgezien van vervolging. Te denken valt aan situaties waarbij sprake is van een gering strafbaar feit, het een oud feit betreft, de verdachte een hoge leeftijd heeft, zijn gezondheidstoestand te wensen overlaat, wanneer hij een "first offender" is, wanneer een wetwijziging in voorbereiding is die de strafbaarheid aan de gedraging ontnemt, enz. 3.3. In de Instructie sepotgronden (1999) van het College van procureurs-generaal zijn onder meer de volgende sepotcodes ontwikkeld:

Technische sepots:

Toelichting

01 ten onrechte als verdachte vermeld: iemand wordt achteraf ten onrechte als verdachte aangemerkt als gevolg van (administratieve) fouten van politie of parket, dan wel omdat op het moment van inboeking nog niet vast stond wie als verdachte moest worden beschouwd, dan wel omdat later blijkt dat de betreffende persoon ten onrechte als verdacht is aangemerkt, bijvoorbeeld na valse aangifte e.d.

02 onvoldoende bewijs: hieronder valt onvoldoende of niet overtuigend bewijs.

VI. Artikel 27 lid 1 Wetboek van Strafvordering

1. Als verdachte wordt voordat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit.